

Diffiniad Beiblaidd o gyfiawnhad

Nid yw cyfiawnhad Beiblaidd yn weithred farnwrol. Nid oes paralel rhwng cyfiawnder llysoedd dynol a chyfiawnder Duw. Daw Cyfiawnhad Duw o weithred greadigol gan Dduw, lle mae dyn newydd yn cael ei greu yn ôl Duw mewn gwir gyfiawnder a sancteiddrwydd (Eff 4:24). Nid yw cyfiawnhad Beiblaidd yn debyg i weithred farnwrol, oherwydd hyd yn oed mewn llys dynol ni cheir y parti euog yn ddieuog.

Diffiniad Beiblaidd o gyfiawnhad

Mae CYFIAWNDER Beiblaidd yn cyfeirio at y cyflwr newydd sy'n berthnasol i'r rhai sy'n credu (gorffwys) yng Nghrist trwy wirionedd yr efengyl (ffydd), o ganlyniad i weithred greadigol o DDUW, a'r dyn a gynhyrchwyd yn Adda, yn euog gerbron Duw, ar ôl mae marw gyda Christ eto yn cael ei greu (ei wneud) yn ddyn cyfiawn newydd, yn rhydd o euogrwydd a chosb.

Mae'n hysbys bod y geiriau 'cyfiawn' a 'chyfiawnder' yn gyfieithiadau o eiriau Groeg tebyg (berf dikaios, i wneud, datgan yn gyfiawn, cyfiawnhau; enw, dikaiosune, cyfiawnder; ansoddair, Dikaios, cyfiawn).

Pan mae Duw yn cyfiawnhau dyn mae hynny oherwydd iddo greu dyn newydd, hynny yw, mae'r dyn newydd yn cael ei greu yn gyfiawn, ac am y rheswm hwn mae Duw yn datgan ei fod yn gyfiawn ac yn unionsyth.

Ni fyddai gweithred farnwrol neu weithred o glirdeb byth yn sefydlu cyflwr cyfiawnder (diniweidrwydd) sy'n berthnasol i'r creadur newydd. Cyhoeddir y dyn newydd a gynhyrchir yng Nghrist dim ond oherwydd ei fod mewn gwirionedd yn rhydd o

euogrwydd, hynny yw, mae'r dyn newydd yn fab i Ufudd-dod, sy'n cyferbynnu â'i hen gyflwr: euog, damniol, mab digofaint ac anufudd-dod.

I lawer o ddiwinyddion, ac yn eu plith rydym yn tynnu sylw at E. H. Bancroft, y cyfiawnhad yw:

'Gweithred farnwrol Duw, lle mae'r un sy'n gosod ei ymddiriedaeth yng Nghrist yn cael ei ddatgan yn ei lygaid yn unig, ac yn rhydd o bob euogrwydd a chosb' Bancroft, Emery H., Diwinyddiaeth Elfennaidd, 3ydd Ed, 1960, Degfed Argraff , 2001, Editora Batista Rheolaidd, Tudalen 255.

I Scofield, er ei fod yn gyfiawn, mae'r credadun yn dal yn bechadur. Mae Duw yn ei drin fel rhywun cyfiawn, ond nid yw hynny'n golygu bod Duw yn gwneud rhywun yn gyfiawn.

"Mae cyfiawnhad yn weithred o gydnabyddiaeth ddwyfol ac nid yw'n golygu gwneud person yn gyfiawn" Scofield, C. I., Beibl Scofield gyda Chyfeiriadau, Rhufeiniaid 3: 28.

Mae'n ymddangos nad yw Cyfiawnhad yn weithred farnwrol. Nid oes paralel rhwng cyfiawnder llysoedd dynol a chyfiawnder Duw. Daw cyfiawnhad o weithred greadigol gan Dduw, y cynhyrchir y dyn newydd drwyddo, yn ôl Duw mewn gwir gyfiawnder a sancteiddrwydd (Eff 4:24). Nid yw cyfiawnhad yn weithred farnwrol, oherwydd hyd yn oed mewn llys dynol ni ellir datgan bod y person euog yn ddiheuog.

Mae cyfiawnhad trwy wirionedd yr efengyl, hynny yw, trwy'r ffydd (efengyl) a roddwyd unwaith i'r saint. Nid y 'ffydd' y mae dyn yn ei adneuo yn Nuw sy'n ei gyfiawnhau, ond daw'r cyfiawnhad o'r 'neges efengyl' (ffydd) sy'n cynnwys y pŵer sy'n rhoi bywyd i'r dyn newydd (Rhuf. 1:16 -17).

Rhoddir pŵer o'r fath i'r rhai sy'n credu (ffydd), hynny yw, sy'n gorffwys yng Nghrist, yr Un sydd â'r pŵer i wneud plant Adda yn blant drosto'i Hun (Ioan 1:12 -13). Dyna pam mae Paul yn dweud mai cyfiawnder Duw yw 'ffydd mewn ffydd'.

Ar gyfer Scofield, nid yw Duw yn gwneud person yn deg, ond dim ond yn ei gydnabod a'i drin fel un teg. Nawr y gair a gyfieithir trwy gyfiawnhad yw gwneud, gwneud, datgan yn gyfiawn, ac wrth greu'r dyn newydd yng Nghrist, mae Duw yn gwneud popeth yn newydd. Yng Nghrist mae dyn newydd yn ymddangos, gyda chyflwr newydd ac mewn amser newydd!

Mae'r dyn newydd yn cael ei greu mewn gwir gyfiawnder a sancteiddrwydd, ac felly mae'r datganiad y mae Duw yn ei wneud yn cwmpo ar y creadur newydd, byth ar yr hen ddyn a gynhrychir yn Adda. Nid Duw yw'r dyn i ddweud celwydd. Nid yw'n datgan anwireddau. Dim ond y cyfiawn sy'n cael eu datgan yn gyfiawn. Pe bai Duw yn cydnabod ac yn datgan person yn gyfiawn, er nad oedd, ni fyddai'n wir. Fodd bynnag, rydym yn gwybod bod Duw yn wir ac na fyddai'n sefydlu celwydd:

“Felly, am ddau beth na ellir eu symud, lle mae'n amhosibl i Dduw ddweud celwydd, efallai y bydd gennym gysur cadarn, ni sy'n rhoi ein lloches i gadw'r gobraith arfaethedig” (Heb. 6:18).

Mae Louis Berkhof yn ei Ddiwinyddiaeth Systematig yn diffinio cyfiawnhad fel gweithred farnwrol, sy'n wahanol i'r ystyriaethau uchod:

“Mae cyfiawnhad yn weithred farnwrol gan Dduw, lle mae'n datgan, yn seiliedig ar gyfiawnder Iesu Grist, fod pob honiad o'r gyfraith [o ran yr hyn y mae'r Gyfraith yn gofyn amdanom ar ffurf ufudd-dod a barn gadarnhaol o'r pechadur o ran condemniad a marwolaeth] yn fodlon â golwg ar y pechadur ”. Idem.

Yn union fel mewn llys dynol ni ellir rhyddfarnu'r person euog nac yn rhydd o gosb, felly nid yw Duw yn cyfiawnhau'r drygionus, oherwydd byddai gweithred o'r fath yn anghyfiawnder.

“Byddwch yn troi cefn ar eiriau anwiredd, ac ni fyddwch yn lladd y diniwed a'r cyfiawn; oherwydd ni fyddaf yn

cyfiawnhau'r drygionus "(Ex 23: 7).

Dyna pam wrth gredu yng Nghrist, mae dyn yn marw gyda Christ, oherwydd ni all y gosb sefydledig basio oddi wrth berson y troseddwr (Rhuf. 7: 4). Dim ond yr un sy'n farw sy'n cael ei gyfiawnhau rhag pechod "Oherwydd y gellir cyfiawnhau yr hwn sy'n farw rhag pechod" (Rhuf. 6: 7).

Mae hyn yn golygu nad yw Duw byth yn datgan y cyfiawn drygionus, hynny yw, ni fydd dynion a anwyd ar ôl had Adda byth yn cael eu cyfiawnhau gan Dduw. Dim ond y rhai a anwyd eto yng Nghrist sy'n cael eu datgan yn gyfiawn, oherwydd iddynt farw gyda Christ, ac mae creadur newydd yn ail-wynebu.

Nid yw Duw ond yn datgan yn gyfiawn y rhai sy'n codi oddi wrth y meirw gyda Christ, dros y Mae dyn newydd yn cael ei blannu yn ôl yr had anllygredig, had yr Adda olaf: Crist (A yw 61: 3).